

Vivian den Hollander

Spekkie en Sproet Spion uit de lucht

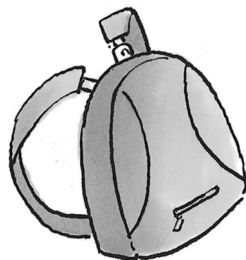
Met illustraties van Juliette de Wit

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Opgepast!

‘Mam, heb je mijn rugtas gezien?’ roept Spekkie. Ze zit op haar bed tussen de spullen die ze erin wil stoppen. Veel is het niet, want ze gaat maar één nachtje logeren bij Sproet, haar allerbeste vriend.

Haar moeder gaat namelijk met vriendinnen een fietstocht maken. Ze gaan ook een nachtje in een hotel slapen.

Van Spekkie had ze best langer weg mogen blijven.

Maar haar moeder vindt twee dagen fietsen meer dan genoeg. ‘Ik moet eerst maar eens zien of ik het haal,’ zei ze vanmorgen nog bij het ontbijt.

‘Mam?’ roept Spekkie weer.

Als haar moeder niet antwoordt, kijkt ze door het slaapkamerraam naar buiten.

Ja, nogal logisch dat haar moeder haar niet hoort. Ze is bezig haar banden op te pompen.

Dan ga ik zelf maar op zoek, denkt Spekkie.

Gisteren nam ze haar rugtas nog mee naar

school, dus ver kan hij niet zijn.

Opeens bedenkt ze iets. Ze moet

haar opschrijfboekje niet vergeten!

Omdat Spekkie van speuren houdt, heeft ze dat boekje altijd bij zich. Alles wat haar opvalt, schrijft ze daarin.

Ook eet ze bij het speuren altijd graag een spekkie. Zo kan ze beter nadenken. Daarom noemen veel kinderen haar Spekkie, ook al is haar echte naam Marloes.

Spekkie voelt in haar broekzak. Jammer, er zit geen spekkie meer in.

Ze hoopt maar dat haar moeder nieuwe heeft gekocht. Pas zei ze nog: ‘Waarom neem je niet eens een appel?’

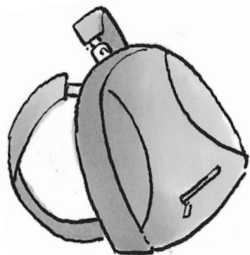
Spekkie had haar schouders opgehaald. Haar moeder snapt er echt niks van. Want hoe kun je nou een appel eten als je wilt speuren?! Op een spekkie kun je sabbelen, zonder dat iemand het hoort. Maar bijten in een appel maakt lawaai. Dan verraad je jezelf!

Snel pakt Spekkie het opschrijfboekje van haar bureau.

Op dat moment ontdekt ze haar rugtas.

Die hangt aan de haak, naast haar kast.

‘Ik ben niet echt slim bezig,’ mompelt

ze. 'Het is goed dat Nelson dit niet ziet.'
Nelson is haar neef, die bij de politie werkt.
'Je moet altijd je ogen en oren openhouden.
Anders ben je geen goede speurder,' zegt hij
vaak.

Hoorde ze nou zijn stem?

Ja, inderdaad. Nelson staat in de voortuin te
praten met haar moeder. Zijn politiewagen
staat geparkeerd langs de stoep.

Snel propt Spekkie haar spullen in de rugtas.

Straks alleen nog een paar spekkies pakken en dan is ze klaar om naar Sproet te gaan.

Even later loopt Spekkie ook de tuin in. ‘Hoi, Nelson. Kom je mama gedag zeggen?’ vraagt ze. ‘Ja. Ik was toch in de buurt. Dus ik dacht: ik rij even langs.’ Nelson voelt aan de banden van de fiets. Hij bekijkt ook de ketting.

Daarna kijkt hij opeens naar het huis. ‘Zeg, eh... zitten alle ramen wel goed dicht? Jullie gaan het hele weekend weg. Daarom is het beter om alles te controleren.’

‘Hoezo?’ vraagt Spekkies moeder terwijl ze haar fietsjasje aantrekt.

‘Er wordt veel ingebroken de laatste tijd,’ zegt Nelson. ‘Vanmorgen vroeg kregen we ook weer een melding. Dit keer was de inbraak hier vlakbij.’

‘Waar dan?’ Spekkie is meteen een en al oor.

‘In de Bloemstraat, in die grote villa. Mijn collega is al bezig met het sporenonderzoek. Ik ga er zo ook heen.’

‘En zag iemand de dader?’ Spekkie loopt naar de heg en kijkt de straat in. Alsof ze hoopt dat er nog een verdacht persoon wegsluipt.

Nelson schudt zijn hoofd. ‘We weten alleen dat de dief binnenkwam door een open raam.’

Waarschijnlijk met een ladder.’

‘Oké, ik zal alles controleren,’ belooft Spekkies moeder. ‘Al denk ik niet dat dieven bij ons gaan inbreken. We wonen niet in een chic huis. En we hebben óók geen kostbare spullen.’

Ze klinkt niet erg bezorgd. Maar Spekkie is het wel. Stel je voor dat er zomaar iemand in haar kamer gaat neuzen...

Als haar moeder naar binnen gaat, vraagt ze snel: ‘Hoe breken dieven eigenlijk in?’

Nelson krabt in zijn haar. ‘Tja, er zijn verschillende manieren. Door openstaande ramen dus. Of ze komen binnen door de voordeur, als die even openstaat.’

Spekkie slikt. Oeps... Gisteren nog ging ze naar de brievenbus op de hoek. Toen liet ze

ook even de voordeur openstaan.
Ze zegt het maar niet.

‘Maar wat ook kan...’ Nelson haalt een bankpasje uit zijn zak. ‘Er wordt soms ook ingebroken met dit soort kaartjes.’ ‘Hè? Hoe dan?’ vraagt Spekkie verbaasd. ‘Ik zal het je uitleggen.’ Nelson loopt naar de voordeur. ‘Soms wordt het stuk plastic langs de gleuf van de deur gehaald. Zo kun je dan het slot openduwen. Hier kan dat niet. Kijk, er zit een anti-inbraakstrip langs de deur.’ ‘Pjoe! Dat is wel fijn!’ Spekkie zucht opgelucht.

‘Toch is het belangrijk om goed op te blijven letten,’ waarschuwt Nelson. ‘Ik verwacht namelijk nog wel wat inbraken. Heb je een mobiel bij je?’

Spekkie knikt. ‘Ik mag dit weekend de oude van mijn moeder hebben. Omdat ze er geen foto’s mee kan maken, heeft ze een nieuwe gekocht.’

‘Mooi. Dus zodra je iets verdachts ziet, moet je me bellen,’ zegt Nelson. ‘Ik heb toch het hele weekend dienst.’

